

בס"ד

פעולה לאורו של אחיה דסקל הי"ד

'אמור מעט ועשה הרבה'

אחיה היה בוגר הסניף, בן, אח, דוד, וחבר,

ואדם שאהבנו.

הפעולה זאתי נתחקה בתכונה אחת בולטת

שאפיינה אותו- טובת הכלל, שתמיד באה לפני

טובתו האישית.

משחק

דרוש:

- סוכריות
- שתי פתקים בצבעים שונים לכל חניך

מחלקים לכל חניך שתי פתקים בצבעים שונים (לדוג' כחול ואדום)
מסבירים לחניכים:

אם כולם מרימים פתק כחול, כל החניכים מקבלים סוכרייה אחת.
אם כולם מרימים פתק בצבע כחול ויש ילד אחד שמרים פתק אדום - הילד עם הפתק האדום מקבל חמש סוכריות.
אם לא קורה אף אחד מהמקרים אף אחד לא מקבל סוכרייה, ואסור לתכנן מראש.

עושים שלוש... ארבע... ו... ומבקשים מהם להרים פתק בצבע שהם בחרו.
מהמשחק הזה בעצם החניכים מבינים שיש להם את הבחירה בלבחור אם להסתכל רק על עצמי או על טובת הכלל.

מסכמים ומסבירים-

לכל אחד מכם הייתה אפשרות, אם לבחור להרים פתק אדום ובכך רק הוא יינה, או להרים פתק כחול ובכך כל הקבוצה תרוויח.

*לבוזרים: לשאול אותם מה לדעתם הדרך הנכונה ולנהל על זה דיון ולהכשיל אותם בכל מיני שאלות.

סיפור / העץ הנדיב

אם יש לכם את הספר אז מומלץ להביאו ולהראות לחניכים את הצוירים.

*בנוסף לקטנים - להגיד לחניכים שבכל פעם שמופיע הסיפור המילה 'מאוסר', המדריך יסמן לחניכים להשלים אותו במילה הזו, וככה זה מדגיש לחניכים שהעץ היה מאוסר מלכתחילה.

העץ הנדיב/ e. סילברסטיין

פעם אחת היה עץ, והוא אהב ילד קטן אחד. וכל יום הילד היה בא ואוסף את העלים של העץ ועושה מהם כתרים ומשחק במלך היער. הוא היה מטפס על גזע העץ ומתנדנד לו על הענפים ואוכל תפוחי עץ, וכשהילד היה מתעייף, הוא היה נרדם בצילו של העץ. והילד אהב מאד מאד את העץ. והעץ היה מאוסר. אך הזמן חלף לו, והילד הלך וגדל, ולעתים קרובות העץ נשאר לבד. ואז הילד בא יום אחד אל העץ, והעץ אמר לו: "בוא ילד, בוא מטפס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים ותאכל תפוחים ותשחק בצילי ותהיה מאוסר". "אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק" אמר הילד. "אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני רוצה קצת כסף. אתה יכול לתת לי קצת כסף?" "אני מצטער". אמר העץ "אבל אין לי כסף. יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי ילד, תמכור אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאוסר". ואז הילד טיפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם איתו. והעץ היה מאוסר. אבל הילד לא חזר הרבה זמן. והעץ היה עצוב. ואז יום אחד חזר הילד והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא ילד, מטפס על הגזע שלי, ותתנדנד על הענפים ותהיה מאוסר". "אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים" אמר הילד. "אני רוצה בית, שיהיה לי חם" הוא אמר. "אני רוצה אישה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית, שיהיה לי חם". הוא אמר. "אתה יכול לתת לי בית?" "אין לי בית" אמר העץ "היער הוא ביתי, אבל אתה יכול לקבל את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאוסר. הילד קיבל לעץ את ענפיו ולקח אותם לבנות את ביתו. והעץ היה מאוסר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן. וכשהוא חזר העץ היה כל כך מאוסר שבקושי הצליח לדבר. "בוא ילד" הוא לחש. "בוא תשחק". "אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק". אמר הילד. "אני רוצה סירה שתיקח אותי הרחק הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה?" "כרות את הגזע שלי ותבנה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים ... ותהיה מאוסר." הילד כרת את הגזע ובנה סירה והפליג למרחקים. והעץ היה מאוסר.

לעצור את הסיפור ולשאול את החניכים -

למה אתם חושבים שהעץ היה מאוסר?

אנחנו מאוסרים כשאנחנו נותנים לאנשים אחרים? גם אם אנחנו נותנים את כולנו?

למה איתם דיון ולשאול אותם שאולי בנושא.

ואחרי הרבה זמן הילד חזר שוב. "אני מצטער ילד". אמר העץ. "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך - התפוחים שלי כבר אינם". "השיניים שלי יותר מדי חלשות בשביל תפוחים". אמר הילד. "הענפים שלי כבר אינם" אמר העץ "לא תוכל להתנדנד עליהם". "אני יותר מדי זקן בשביל להתנדנד על הענפים" אמר הילד. "הגזע שלי כבר איננו" אמר העץ "לא תוכל לטפס". "אני יותר מדי עייף בשביל לטפס" אמר הילד. "אני מצטער" אמר העץ "הלוואי שיכולתי לתת לך משהו... אבל לא נשאר לי כלום. אני סתם גזע כרות זקן. אני מצטער". "אני לא צריך הרבה עכשיו". אמר הילד. "רק מקום שקט לשבת ולנוח. אני עייף מאד." "אם כך" אמר העץ וזקף את עצמו כמה שרק הצליח "אם כך גזע כרות זקן הוא כן טוב בשביל לשבת ולנוח. בוא ילד, שב לך ותנוח". והילד היה מאוסר והעץ היה מאוסר.

סיכום

אחו מספרת:

"אחיה אף פעם לא היה דברן גדול, הוא היה עדין נפש, מופנם, אבל עם לב ענק וטוב. כל מי שביקש ממנו משהו, הוא תמיד עשה בשמחה ותמיד שמר על האחיינים שלו וכולם אהבו אותו מאוד. הוא היה איש ספר, קרא המון ספרי פילוסופיה ועומק, והקדיש זמן ללמוד תורה. הוא היה אידיאליסט בכל רמ"ח אבריו, כתב לעצמו משפטים של הרמב"ם ודיבר על הרצון לעשות את המקסימום."

אחיה אנחנו לומדים שמים שקטים חודרים עמוק. אנחנו לומדים על החשיבה על האחר, על הנתינה לאחר בשמחה, ובעיקר בענווה.

לאחיה היה סדר עדיפויות מאוד ברור, התורה והאמונה שלו בה' היה מאוד גבוה בסדר העדיפויות שלו וגם בצבא הוא לא וויתר על לימוד תורה יום יומי.

תמיד עם פנים קורנות, עם פנים נעימות, עם עוצמה שקורנת החוצה, תמיד עם חצי חיוך, וכל דבר שעשה, בלימודים או בצבא, בחר ב'אמור מעט ועשה הרבה' אחיה היה ביישן, מצחיק ומוכשר, שלא פחד לתת מעצמו, ושם את טובת הכלל ואת טובת עם ישראל לפניו - עד הרגע האחרון. יהי זכרונו ברוך.

צופר:

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד

"אמור מעט ועשה הרבה"

שנוכה לעשות למען הכלל וללכת
בדרכו
לזכרו של אחיה דסקל הי"ד